

RECULL DE PREMSA

26/03/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

31

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/03/15	NACIONALS DE RECORREGUT / EL PUNT AVUI	6	1
26/03/15	'ECONOMISTA', EL ÚNICO MEDIO QUE ROZA EL BENEFICIO EN UN AÑO MALO PARA LA PRENSA / EL ECONOMISTA	7	1
26/03/15	EL PERIODISMO HIPERLOCAL / LA RAZON	8	1
26/03/15	MAQUILLATS DE CASA / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	9	1
26/03/15	TVE MUEVE PIEZAS EN SEIS DE SUS CORRESPONSALÍAS / ABC (EDICION NACIONAL)	10	1
26/03/15	ELS 10 PREMIS NACIONALS DE CULTURA / ARA	11	2
26/03/15	EL REINO DE LA AUTOCENSURA, POR ANTONIO LÓPEZ ORTEGA / EL PAIS (ED. NACIONAL)	13	1
26/03/15	LA LIGA APLAZA EL CIERRE PATRONAL / EL PAIS (ED. NACIONAL)	14	1
26/03/15	CUNÍ: A LA RECERCA DEL DRAMA / ARA	15	1
26/03/15	LA RADIO COMO DEPORTE. Fernando Borderías (1944 2015) / ABC (EDICION CATALUÑA)	16	1
26/03/15	PERIODISME I TRAGÈDIA per Carles Ribera / EL PUNT AVUI	17	1
26/03/15	JARDIEL SIGUE VIVO / EL PAIS (NACIONAL) EDIC. CATALUÑA	18	1
26/03/15	RTVE BUSCA 10 MILLONES DE INGRESOS EXTRA EN EL MERCADO INTERNACIONAL / EL ECONOMISTA	19	1
26/03/15	AIR MORBO / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	20	1
26/03/15	UN DESPIDO EN LA BBC CON LECCIONES PARA LA BANCA / EXPANSION	21	1
26/03/15	TVE PRESCINDEIX DE LA SEVA CORRESPONSAL AL PRÒXIM ORIENT / ARA	22	1
26/03/15	UN GRAN DELA RÀDIO MARIANO DE LA BANDA (1939-2015) PERIODISTA RADIOFÒNIC / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	23	1
26/03/15	TVE 'MUEVE' SEIS PLAZAS, DOS RECIÉN PREMIADAS / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/03/15	CIERRE PATRONAL / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	25	1
26/03/15	CARLOS FERNÁNDEZ PRESIDIRÁ GRUPO PLANETA DE AGOSTINI / EXPANSION (CATALUÑA)	26	2
26/03/15	EL PERIODISTA JOAN TAPIA LLAMA AL DIÁLOGO MAS-RAJOY / EL PAIS (ED. CATALUÑA)	28	1
26/03/15	HERRERA CONFIRMA QUE DEIXA ONDA CERO SENSE EXPLICAR PER QUÈ / ARA	29	1
26/03/15	TVE ACOMIADA YOLANDA ÁLVAREZ, LA CORRESPONSAL AL PRÒXIM ORIENT / REGIO 7	30	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Foto de família amb tots els guanyadors dels Premis Nacionals de Cultura 2015, que es lliuraran el mes de juny al Teatre Romea de Barcelona ■ ORIOL DURAN

El jurat dels Premis Nacionals de Cultura valora en aquesta edició el treball de persistència i continuïtat dels guardonats a favor de diferents vessants culturals

Nacionals de recorregut

Jaume Vidal
BARCELONA

"Moment trist i dolorós", va dir ahir, amb referència a l'accident d'aviació de la companyia Germanwings, Carles Duarte, president del Consell Nacional de les Arts (Conca), que juntament amb la resta del jurat integrat per Gemma Sendra, David Albert, Mercè Gibert, Pilar Parcerisas i Isona Passola van fer públic ahir el veredict dels Premis Nacionals de Cultura 2015 que es lliuraran el 17 de juny al Teatre Romea de Barcelona. La presentació va ser un dels pocs actes periodístics culturals que no es van suspendre ahir.

El format encetat fa un

Incidència local o internacional però amb transcendència en la memòria col·lectiva

parell d'anys dels Premis Nacionals ha reduït els premiats a 10. I ha trencat la rigidesa de les categories en què només es podien encabir els creadors. "Amb l'antic format no

hauríem pogut donar, com en aquesta edició, dos premis a la cultura popular, o l'any passat el premi a l'editor Jaume Valcorba", va dir Duarte, que va ressaltar el fet que el jurat ha volgut premiar el treball persistent més enllà d'una única brillant creació però que no tingués continuïtat en el temps. "S'ha buscat l'excel·lència de la seva obra, la continuïtat de la seva tasca fins a l'actualitat i la mirada pròpia i innovadora aportada."

Els premis, segons el Conca, "es concedeixen a figures amb repercussió internacional o pertanyents a l'àmbit local, però amb una gran transcendència en la memòria col·lectiva catalana". ■

Teatre, dansa, literatura, cinema, cultura popular i recerca

Josep Maria Cadena
(Barcelona, 1935)

■ Periodista. Gran estudiós del periodisme gràfic català del segle XX.

Guillem Coll
(Barcelona, 1951)

■ Ballarina. Pertinax pedagoga de la dansa a Catalunya.

Núria Espert
(L'Hospitalet de Llobregat, 1935)

■ Actriu. Té una dilatada i consolidada trajectòria dalt dels escenaris.

Fundació Privada Espai Guinovart

■ Espai d'art contemporani

situat a Agramunt que preserva el llegat de l'artista Josep Guinovart.

Federació de Diables i Dimonis de Catalunya

■ Treballa des de la seva creació per la preservació de la festa popular al carrer.

Francesc Parcerisas
(Begues, 1944)

■ Poeta. Va ajudar a normalitzar la literatura catalana en el període de la Transició.

Xavier Pla
(Girona, 1966)

■ Historiador literari que ha eixamplat l'estudi de l'obra de l'escriptor Josep Pla.

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries

■ Grup musical. Han promogut el coneixement de la jota dins la cultura popular catalana.

Amèlia Riera
(Barcelona, 1934)

■ Artista. Va plantejar la qüestió de gènere als anys seixanta en un moment en què en l'art dominaven els homes.

Jaime Rosales
(Barcelona, 1970)

■ Cineasta. La seva producció fílmica ha intentat oferir una visió de la comunicació que es viu a la societat.

'elEconomista', el único medio que roza el beneficio en un año malo para la prensa

El diario de Ecoprensa es el que más ha mejorado su resultado operativo neto entre 2012 y 2014

elEconomista MADRID.

El País, *ABC* y *El Mundo* han cerrado otro año en rojo. Pese a los planes de ajuste y la apuesta por Internet, los grandes medios españoles no sólo no han logrado alcanzar el equilibrio operativo en 2014 si no que suman unos números rojos antes de impuestos e intereses (ebit) de 50,7 millones de euros ante la constante caída de la publicidad y las ventas. La otra cara del panorama mediático la protagoniza *elEconomista*, que el año pasado, uno de los peores para la prensa, se quedó a las puertas del beneficio operativo neto. Así, el periódico naranja rozó las ganancias en un ejercicio en el que la publicidad en los diarios cayó otro uno por ciento —acumula un descenso 60 por ciento desde 2008— y el precio por anuncio en Internet no registra alzas.

En los tres últimos años de crisis, el diario de Ecoprensa ha ido mejorando sus resultados a pasos agigantados gracias a la política de contención de costes y a la apuesta por el mundo digital y América Latina. No en vano, el 60 por ciento de los ingresos publicitarios del grupo que preside Alfonso de Salas provienen de Internet, donde tiene unos 7,8 millones de visitantes únicos. Así, *elEconomista* ha pasado de perder tres millones en 2012 a registrar un ebit negativo de 200.000 euros en 2013, cifra que se ha visto reducida hasta los apenas 90.000 euros negativos de 2014.

Resultados operativos Ebit*

En millones de euros

2012	Unedisa**	-470,1
	Prisa Noticias***	-52,6
	El País	-54,5
	ABC	-13,2
	elEconomista	-3
2013	Unedisa**	-33,4
	Prisa Noticias***	-0,17
	El País	-2,0
	ABC	-7,3
	elEconomista	-0,2
2014	Unedisa**	-20,1
	Prisa Noticias***	-21,59
	El País	-26,5
	ABC	-4,1
	elEconomista	0

(*) Resultado antes de costes financieros (**) Incluye El Mundo, Expansión, Marca y Revistas (***) Incluye El País, Cinco Días, AS y Revistas

Fuente: CNMV, RCS y elaboración propia

elEconomista

Frente a la evolución del diario naranja destacan los resultados de *El País*. El periódico que dirige Antonio Caño ha cerrado 2014 con

unas pérdidas operativas netas (ebit) de 26,5 millones, lo que supone multiplicar por 13 los números rojos antes de impuestos e intereses regis-

trados en 2013. En 2012, el diario del grupo Prisa se dejó 52,6 millones. A lo largo del año pasado, *El País* ha visto como sus ingresos publicita-

rios caían un 5,2 por ciento mientras recortaba su difusión un 11,1 por ciento. Al descenso de los ingresos se suma el alza de los gastos. El diario está inmerso en un proceso de regulación de empleo por lo que las indemnizaciones han lastrado el ebitda, que ha sido negativo en 7,9 millones. Los resultados de *El País* han afectado a las cifras de la división de prensa de Prisa, que ha re-

'El País', Unedisa y 'ABC' suman unas pérdidas operativas netas de 51 millones en el ejercicio 2014

gistrado un ebit negativo de 21,6 millones.

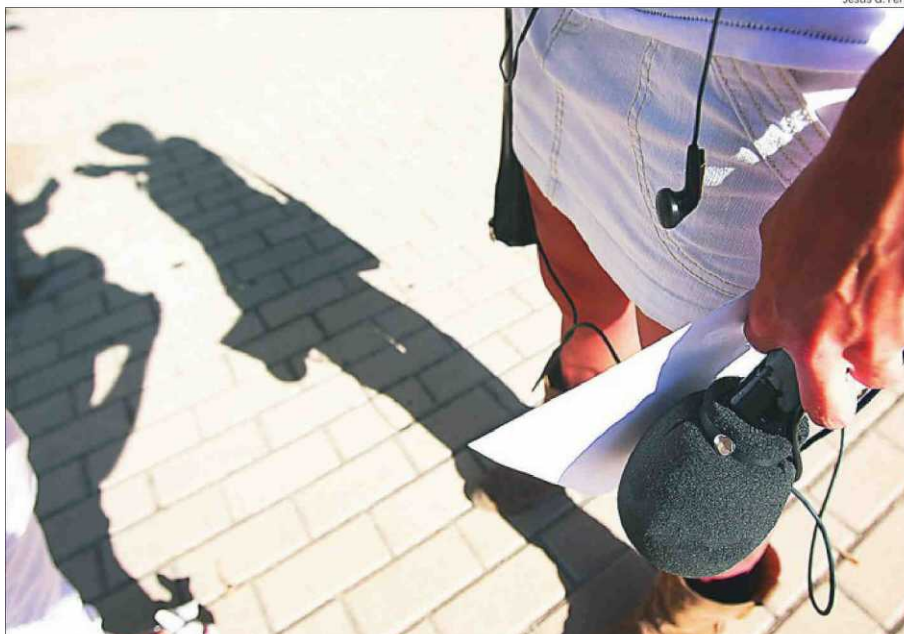
Por su parte, la matriz de *Expansión* y *El Mundo* ha mejorado sus pérdidas operativas netas en los últimos años pese al descenso de los ingresos por ventas. Unedisa ha registrado números rojos de 20 millones en 2014, lo que supone una mejora de 13 millones con respecto a 2013. En 2012 registró 470 millones de pérdidas antes de impuestos e intereses tras recortar el valor de las marcas de *Expansión* y *Marca*.

El diario que mejor está sorteando el temporal es *ABC* que ha logrado reducir sus pérdidas operativas netas a los 4,1 millones de euros frente a los 13,2 millones.

EL PERIODISMO HIPERLOCAL

Ángel VALLE

Jesús G. Feria

En los últimos años han surgido numerosas páginas web con información ajustada al ámbito geográfico de cada usuario

En el número correspondiente al mes de enero de la revista «Cuadernos de Periodismo», que edita la Asociación de la Prensa de Madrid, Ramón Salavarría, profesor de la Universidad de Navarra y uno de los principales expertos en periodismo digital de nuestro país, hacía una propuesta sobre las tendencias de futuro de la profesión y, por ende, de los profesionales de la comunicación.

Mencionaba Salavarría el periodismo de datos; el periodismo de gran formato o «long-form journalism»; el periodismo «hi-tech»; el periodismo viral o, tal y como lo definía él, «el uso intensivo de las redes sociales con fines periodísticos»; el periodismo global, en el sentido de aquellos medios que tienden a extender su presencia más allá de su ámbito, como la CNN o el Huffington Post; y, por último, el periodismo de laboratorio, entendiéndolo como la investigación para la puesta en marcha de nuevos productos y servicios digitales.

A decir verdad, no puedo estar más de acuerdo con el profesor Salavarría, actualmente trabajando e investigando en Estados Unidos. Sin embargo, quizás habría que hacer mención a una forma más de hacer periodismo y que, no por me-

nos vistoso, es menos importante: la información hiperlocal.

La información local ha sido –y de hecho lo sigue siendo– la cenicienta de la profesión, no tanto por la falta de demanda de este tipo de noticias, sino por no gozar del relumbrón y las lentejuelas de la información y el análisis político; el pedigrí de la economía o la vistosidad del corresponsal.

Sin embargo, internet ha abierto la puerta a hacer una información local, no sólo de calidad, sino a la carta de cada lector. La omnipresencia de las grandes agencias audiovisuales y de noticias han llevado a que las mismas informaciones se repitan en todos los medios del mundo; a que las mismas imágenes ilustren las ediciones online de publicaciones de todo el globo o a que las redes sociales reboten infinitamente los mismos vídeos subidos a YouTube en cuestión de minutos. Por eso mismo, la información local tiene el sabor de lo auténtico, del periodismo de calle, de lo que sólo quien ha estado allí puede contar. A esto hay que añadir muchas veces

la colaboración del denominado periodismo ciudadano, del testigo directo.

Afortunadamente, mientras la información local ha ido menguando su presencia en los medios tradicionales, en internet han aflorado en los últimos años multitud de pequeñas páginas dedicadas a este tipo de información. Tanto en España como fuera de nuestras fronteras han visto la luz numerosos experimentos que pretenden ofrecer noticias con un carácter hiperlocal ajustadas al ámbito geográfico de cada usuario, gracias a la geolocalización. Así, cada lector puede recibir una información diferente.

Así, en Estados Unidos, encontramos sitios web como «Forumhome» que es capaz de ofrecer noticias para pequeñas comunidades de determinados barrios o municipios, que van desde las conclusiones de la reunión de una junta escolar hasta informaciones sobre los servicios municipales que afectan a una zona concreta o las incidencias como cortes de calles, obras o poda de árboles.

De este modo, el usuario encuentra en este tipo de medios hiperlocales noticias que no podría encontrar en ningún otro sitio y que las ediciones digitales de las grandes publicaciones no son capaces de abordar.

En EE UU, sitios web como «Forumhome» ofrecen noticias para pequeños barrios o municipios

NOVA NORMA A TVC

Maquillats de casa

TV-3 comunica als convidats que han d'arribar als platós ja pintats i pentinats ≡ **Els afectats per la retallada** del servei d'imatge qualifiquen la mesura d'absurda i incòmoda

CARME ESCALES
BARCELONA

Polits, ben vestits i, ara també, arribar a la tele havent-se maquillat a casa. Aquesta és la premissa anunciada per TV-3 –i aplicada des d'ahir– per als seus col·laboradors setmanals en programes que inclouen tertúlies com *Els matins* o *Divendres*, o seccions presentades per diferents experts que, a partir d'ara, segons es va informar en una nota interna de la televisió autonòmica, no comptaran amb l'assistència del servei de maquillatge i perruqueria de la casa, sinó que hauran d'arribar a la tele havent-se arreglat a casa, a punt per entrar al plató.

«De caracteritzar-me jo d'algun dels meus personatges, sí que en sé, però ¿maquillar-me? Jo no em maquillo mai, no ho sé fer. Si ho faig, puc arribar a la tele com una nina amb coloretts. Puc quedar moníssim, si ho intento», reflexiona l'humorista Fermí Fernández, convidat habitual a la tertúlia de *La Riera*, els divendres, en el programa *Divendres*, el magazín que presenten Xavier Coral i Espartac Peran. «¿És veritat que pretenen estalviar sense els sis minuts, o menys, que triguen a posar-me quatre polvos, en el bon sentit de la paraula, una vegada a la setmana?», qüestiona Fernández.

JOAN CORTADELLAS

► **Últims retocs** ► Una maquilladora treu brillantors a Artur Mas en una de les intervencions del president.

Fermí Fernández:
«Si m'arreglo jo, puc aparèixer com una nina amb coloretts»

«¿Apareixeran unes persones ben maquillades, sense brillantors ni ombres estranyes, i d'altres ens mostrarem tal com som, amb les arrugues que tenim? –afegeix el còmic–. Entenc que s'hagin d'aplicar retallades, però m'agradaria que algú m'expliqués si aquesta ridícula mesura d'aquests pocs minuts no és

absurda. Em semblen cops de pal de cec per estalviar».

«Considero que es tracta d'un menyspreu a l'alt nivell de professionalitat del personal del servei, que conec i valoro des de fa molts anys, ja que, evidentment, els que ens maquillen a casa no estarem a l'altura dels estàndards que fins ara exhibia

en aquest tema TV-3, cosa que em sembla una pèrdua», puntualitza el també tertulià de *Divendres* Antonio Franco. «Habitualment, he arribat a TV-3 pentinat i arreglat des de casa, però a partir d'una tècnica completament *amateur* –assegura Franco–. Puc entendre els problemes pressupostaris, perquè conec la situació dels mitjans de comunicació, però no puc deixar de lamentar que al fixar prioritats en la despesa s'incideixi desfavorablement en una qüestió que condiciona directament la qualitat de la imatge que es trasllada als espectadors».

Tampoc entén la solució adoptada una altra col·laboradora del programa *Divendres* afectada, Marina Llansana, que ahir ja va ser convocada més tard a la tele, perquè hi havia d'arribar, com ja se li havia indicat amb antelació, maquillada. «Crec que aquesta decisió perjudica no només la nostra imatge personal, sinó també la del conjunt de la cadena. I em sembla una mesura injusta perquè afecta especialment les dones. Als homes tant els fa, vindran de casa com vénen sempre, però a nosaltres ens suposa una inversió afegida, de temps i de diners, ja que ens exigeixen un maquillatge professional i un pentinat de perruqueria», precisa Llansana.

En el comunicat de TV-3 s'especificava que, «especialment en el cas de les dones», haurien d'anar a la tele «maquillades, pentinades i vestides», seguint les normes que estableixin les direccions dels diferents espais en què col·laboren. Fonts oficials de la tele autonòmica van insistir ahir que es tracta d'una mesura conjuntural i, per tant, temporal. ≡

TVE mueve piezas en seis de sus corresponsalías

► La cadena pública asegura que envía a profesionales «con al menos diez años de experiencia»

F. M. B.
MADRID

Televisión Española ha decidido renovar seis de sus corresponsalías: Bruselas, Lisboa, Rabat, Jerusalén, México y Bogotá. El ajedrecista que mueve sus peones es José Antonio Álvarez Gundín, director de Informativos de RTVE. Todos ellos son profesionales «con al menos diez años de experiencia» en la cadena. Los cambios se harán efectivos en julio, salvo el de Lisboa, donde el relevo se producirá en junio.

JOSÉ RAMÓN PATTERSON es el nuevo corresponsal en Bruselas, en sustitución de Álvaro López de Goicoechea. Patterson se incorporó a RTVE hace 30 años y ha sido director de RNE y TVE en Asturias. En Madrid ejerció como corresponsal diplomático y editor adjunto. Es miembro del Consejo de Informativos desde su constitución.

ÍÑIGO HERRÁIZ irá a Lisboa, plaza que ocupaba Sandra Urdín. Lleva más de diez años en TVE, donde siempre ha estado muy ligado a la sección de Internacional, de la que ha sido director adjunto. Dirigió el informativo «La 2 Noticias» durante cinco años.

OSCAR MIJALLO vuelve a la corresponsalía de Jerusalén, que ya ocupó entre 2007 y 2010. Relevo a Yolanda Álvarez, quien ayer destapó la noticia de los cambios en Twitter. Ha sido corresponsal de guerra en Afganistán, Irak, Ucrania, Siria, Malí, Líbano y Gaza. En la actualidad estaba en Bogotá, donde será sustituida por Nuria Ramos.

NURIA RAMOS, en efecto, es la nueva corresponsal en Colombia. Empe-

P. CITOUOLA/I. PERMUY

José Ramón Patterson y Nuria Ramos serán los nuevos corresponsales de TVE en Bruselas y en Colombia, respectivamente

zó su carrera profesional en ABC y en TVE ha estado vinculada a Informativos, como redactora y como presentadora. Ha sido enviada especial a Sudáfrica, Brasil y Grecia, y ha visitado más de 20 países para grabar documentales sobre los emigrantes españoles. Vinculada a varias ONG, cooperó en varios países de Iberoamérica. En la actualidad es redactora de «Informe Semanal».

ERIKA REIJA es la nueva corresponsal en Rabat. Experta en el mundo árabe, ha sido enviada especial a nume-

rosos países y conflictos. Cubrió, entre otras noticias, la caída de Mubarak en Egipto, la de Gadafi en Libia, la guerra en el este de Ucrania y el rescate de los mineros en Chile. Sustituye a Gemma García.

VICENÇ SANCLEMENTE vuelve a México, corresponsalía que ocupó de 1995 a 1997. Antes fue corresponsal en Londres y participó en la puesta en marcha de las corresponsalías de La Habana, Washington y Pekín. En la actualidad dirige el programa «Repor». Ocupará el puesto de Javier Gutiérrez.

El minuto de gloria

«Gran Hermano VIP» (Telecinco)
El reality de Telecinco vivió anoche una de sus galas más intensas, que acabó con Fede (en la imagen) abandonando la casa. Era la última expulsión previa a la final de hoy, en la que Belén Esteban, Aguasantas y Coman lucharán por los 100.000 euros del premio.

Els 10 Premis Nacionals de Cultura

La cerimònia de lliurament se celebrarà el 17 de juny al Romea

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

El CoNCA va fer públics ahir els guardonats amb els Premis Nacionals de Cultura, cadascun dotat amb 15.000 euros. Quan es cancel·laven nombroses convocatòries, ells la van mantenir, i el president, Carles Duarte, va recordar el poder de l'art per "estimar la vida". Els deu guardonats, que rebran el premi en la cerimònia de lliurament que se celebrarà el 17 de juny al Teatre Romea, han sigut reconeguts per "l'excel·lència de la seva obra, la continuïtat i la mirada pròpia i innovadora" en diferents àmbits culturals: del cinema i el teatre a la música, la literatura i el periodisme. A continuació, els deu premiats.

Josep Maria Cadena

Un amant del periodisme i de l'humor com a 'modus vivendi'
El periodista Josep Maria Cadena (Barcelona, 1935) va fer broma amb el seu cognom i va assegurar que més aviat és "una baula" d'un col·lectiu que "volia recuperar les coses". "També vaig tocar revistes i gent que deia les coses amb humor perquè en el temps en què vaig començar a treballar, si no tenies humor, anaves a la garjola", va afegir. En els últims anys ha intensificat la seva tasca de recuperació i estudi del periodisme gràfic dels primers anys del segle XX i ha publicat miscel·lànies d'Opisso i Junceda a l'editorial Àmbit.

Guillermina Coll

Gran ballarina i pedagoga cabdal a l'Institut del Teatre
L'aportació de Guillermina Coll (Barcelona, 1951) en el camp de la dansa va més enllà del seu virtuosis-

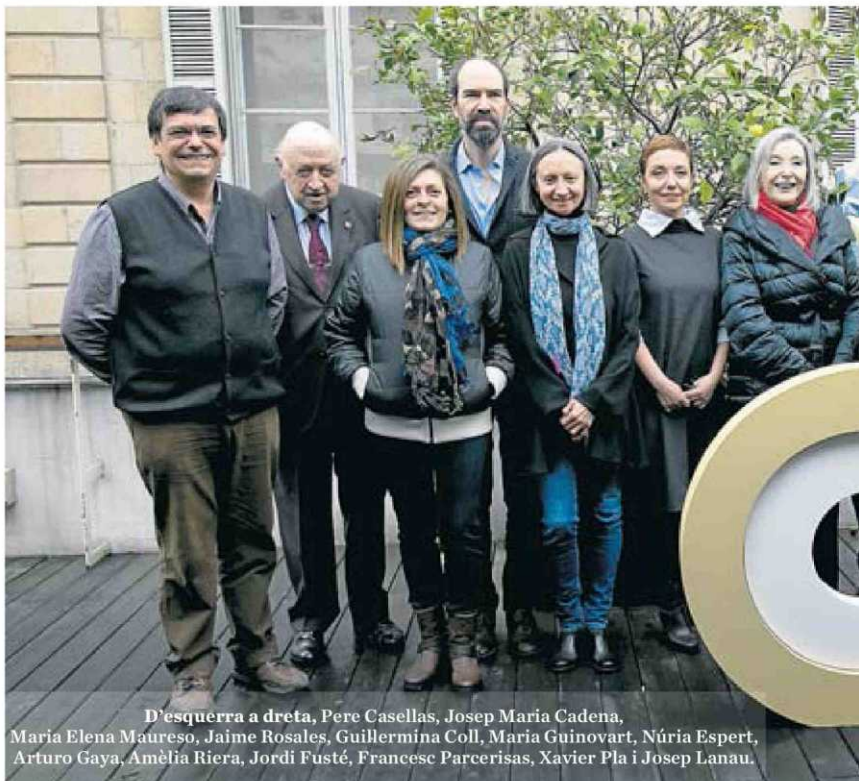
me. Va ser primera ballarina del Liceu i solista del Ballet de Valònia i del Reial Ballet de Flandes. També va fundar una companyia pròpia, i la seva tasca pedagògica a l'Institut del Teatre ha sigut cabdal. Ahir Coll va defensar que la dansa és "un mitjà d'integració extraordinari" i que és "fonamental" tenir una companyia nacional de dansa.

Núria Espert

Gran dama del teatre català i 'El rei Lear' de Lluís Pasqual
El rei Lear "és una gran muntanya meravellosa a la qual ningú vol pujar", assegura Núria Espert (l'Hospitalet de Llobregat, 1935), però ella n'ha fet dos cops el cim: el muntatge que va protagonitzar al Lliure es reposarà i ara ha rebut el Premi Nacional. "Em vaig trobar amb uns actors extraordinaris que comparteixen amb mi aquesta cosa que tinc, una mica ridícula, que és una vocació com si tingués 15 anys", diu l'actriu. A part de més de setanta muntatges com a actriu, ha desenvolupat una intensa carrera com a directora.

Federació de Diables i Dimonis de Catalunya

La lluita perquè Europa no apagui el foc de la cultura popular
El foc és un element essencial de les arts de carrer a Catalunya, però des del 2007 ha sigut amenaçat per directives de la Unió Europea. Pere Casellas, com a representant de les 248 colles de diables i dimonis de 41 comarques, critica que "a tot Europa no tenien ni idea del que era la cultura popular i tradicional amb piròtècnia" i que van aconseguir que "les institucions ens comencessin a escoltar". La normativa segueix sent la mateixa, però l'han superada a través de la formació a les colles.

D'esquerra a dreta, Pere Casellas, Josep Maria Cadena, Maria Elena Maureso, Jaime Rosales, Guillermina Coll, Maria Guinovart, Núria Espert, Arturo Gaya, Amèlia Riera, Jordi Fusté, Francesc Parcerisas, Xavier Pla i Josep Lanau.

Foto de família dels guardonats amb el Premi Nacional de Cultura d'enguany.

PERE TORDERA

Espai Guinovart

Agramunt, el santuari de l'obra de Josep Guinovart
Maria Guinovart, la filla de Josep Guinovart, agraïx "l'aposta arriscada" que el CoNCA ha fet pel centre dedicat a l'artista amb la concessió del premi, i també dóna les gràcies a l'equip del centre, creat a partir d'una intervenció que Josep Guinovart va fer a l'antic mercat d'Agramunt. "És un baló d'oxigen en un moment en què tot estreny", va dir Maria Guinovart, que va recordar l'impacte de la crisi econòmica en el món de la cultura.

Francesc Parcerisas

Poeta, assagista, crític i traductor i exdirector de la ILC
"Tinc un deute amb la generació anterior, molt sacrificada i que va fer pont", va reconèixer Francesc Parcerisas (Begues, 1944) durant el seu agraïment del premi. L'últim poemari que ha publicat, *61 poemes* (Quaderns Crema, 2014), és la punta de l'iceberg d'una àmplia trajectòria com a professor, traductor -d'autors com J.R.R. Tolkien, Joseph Conrad i Scott Fitzgerald-, assagista i director de la Institució de les Lletres Catalanes. "Espero que la poesia ens permeti deixar constància del que hem viscut", va afegir Parcerisas.

Xavier Pla

Estudis de Josep Pla i historiador de la literatura catalana
"Quan estudio la literatura catalana simplement proposo que l'entenguem en diàleg amb les altres", assegura Xavier Pla (Girona, 1966). "La literatura catalana per ella mateixa no té sentit si no és comparada amb les grans literatures del seu entorn", afegeix el professor de la UdG i director de la Càtedra Josep Pla. El 2014 va editar i va escriure el pròleg del llibre de Josep Pla *La vida lenta. Notes per a tres diaris*.

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries

Folk reivindicatiu i el futur de la jota a les Terres de l'Ebre
El primer concert que el grup Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries va oferir al Palau de la Música va ser una fita en la seva trajectòria, coincidint amb el moviment antitransvasament de l'Ebre. A més de la seva història de gairebé 25 anys, la formació s'ha centrat a recuperar i promoure la jota, i a transmetre la cultura popular ebreca. "És molt difícil treballar per la cultura i fer-ho des de fora dels centres on es decideixen les coses. El premi és una empenta", va assegurar Arturo Gaya (Tortosa, 1956) en representació del grup.

Arrels
Dos dels
premiats
pertanyen
a l'àmbit de
la cultura
popular

Amèlia Riera

Addicta a la pintura i una rebel·la contra l'informalisme

Amèlia Riera (Barcelona, 1934) es va rebel·lar contra l'informalisme "fonamentalment masculí -com va explicar ahir la crítica d'art Pilar Parcerisas- i va plantejar una altra sensibilitat, una projecció del seu esperit interior que van fer les delícies de Joan Peruchó". A més de la seva tasca com a artista, Riera va ser la fundadora del Ciclo de Arte de Hoy el 1962 i de les Muestras del Arte Nuevo el 1964. "Reconec que la pintura és un vici. I què faig? Pintar, pintar i pintar", diu Riera.

Jaime Rosales

Art contra la manipulació i el perill del totalitarisme

Segons Isona Passola, l'última pel·lícula de Jaime Rosales (Barcelona, 1970), *Hermosa juventud*, representa el pas del cineasta "de ser un autor molt autor amb molts premis internacionals i menys públic a començar a pertànyer al públic". L'agraïment de Rosales al premi va ser també un toc d'atenció: "L'art ha de desvetllar les consciències, i els poders, en totes les seves formes, no volen que la gent sigui conscient i intel·ligent".

El reino de la autocensura

En días recientes, Gerver Torres, una reconocida figura pública que fue presidente del Fondo de Inversiones de Venezuela y asesor del Banco Mundial, renunció después de 15 años a su columna del diario *El Universal* de Caracas. ¿Las razones? Los editores de la centenaria publicación, ahora en manos de dueños desconocidos, le censuraron su última entrega. Meses antes, la caricaturista Rayma, posiblemente la que mejor recoge el legado de crítica política de Pedro León Zapata, cuya sensible muerte acaeció en estos días, recibió una invitación a dejar las páginas del mismo periódico. A estos nombres se pueden sumar muchos más, como el de Marta Colomina, analista fina del proceso chavista, o el de Pedro Pablo Peñaloza, uno de los periodistas de mayor trayectoria a quien le han obligado a cambiar de medio. Hay que tratar de imaginar cuál puede ser el ambiente de la redacción del periódico para que una ONG como Espacio Público esté solicitando abiertamente firmas para una campaña llamada *Cese inmediato de la práctica de censura hacia informaciones y noticias y respeto al trabajo profesional de sus periodistas*. Cuando un redactor o columnista vive en este ambiente de vigilancia, o de decisiones abruptas que lo pueden dejar en la calle, las palabras comienzan a temblar, ya no son fiables, y el espíritu expresivo sufre como un rapto: ya no pertenece al que escribe sino al que lee con lupa. Es el comienzo de la duda frente al lenguaje, es el comienzo de la autocensura.

Se diría que la autocensura es el sentimiento dominante de la prensa venezolana de hoy. ¿Cómo titular de manera que no se hieran susceptibilidades gubernamentales? ¿Cómo abordar una investigación sin ofender a un funcionario público? Porque son extremadamente sensibles las autoridades vene-

ANTONIO
LÓPEZ ORTEGA

Maduro hostiga a periodistas y medios de una manera inédita en Venezuela

zolanos, suponemos que por considerarse a sí mismas intachables, impolutas, indignas de señalamientos o críticas. Por poco menos que palabras, un legendario político venezolano, Teodoro Petkoff, director de *Tal cual*, está obligado, junto a su directiva, a presentarse mensualmente en un tribunal. ¿Razones? Haber permitido la publicación de un artículo del humorista Laureano Márquez. Así, cuando el hostigamiento no tiene cara de juicio, viene disfrazado de inspecciones fiscales, laborales, sanitarias o, claramente, como en los últimos tiempos, de compras de emporios comunicacionales, como son los casos de *El Universal* o de la Cadena Capriles, operaciones de compraventa que dejan ver las manos pero nunca las cabezas.

Si nos vamos a los periódicos de provincia, a excepción de buques insignia como *El Impulso*

o *El Correo del Caroní*, el cortejo guarda silencio sepulcral. El temor a quedarse sin papel, pues el Gobierno ha sabido centralizar los despachos en una entidad pública, obliga a comportamientos poco ejemplares. Allí la autocensura se convierte en dictado, y basta ver en las planas de primera página el reflejo fiel de las gacetillas gubernamentales: *Se construirán nuevas viviendas o Llegarán pollos importados*. El futuro o el gerundio, por cierto, son los tiempos verbales más usados por el discurso gubernamental. De cara a esa copia o calco, el oficio periodístico desaparece: nadie opina, nadie analiza, nadie investiga. Finalmente, hemos pasado a una transferencia discursiva, por no decir sanguínea: el Gobierno habla y los medios repiten (al menos los loros tropicales ofrecen una variación cromática que las páginas preciosas de periódico no exhiben). Mención aparte

merecería el universo radial, quizás por la penetración que tiene en audiencias populares, donde el Gobierno ha logrado, allí sí, la perfecta "hegemonía comunicacional".

La autocensura, sin embargo, comienza a producir unos efectos extraños: y es que o la realidad reflejada por los periódicos no existe o la realidad que veo o siento es en verdad una pesadilla. Cada vez el divorcio entre hechos y su reflejo periodístico es mayor. Por ejemplo: hay medios que han dejado de publicar noticias sobre delincuencia, o para los que no existe la corrupción, o para los cuales no existe desabastecimiento. Es decir, el país es una fantasía que solo se halla en las páginas de los periódicos. Entonces se produce una inversión de roles, porque ahora los periódicos quieren novelar cuando los nuevos narradores toman los referentes de la hemorragia social para convertirlos en novelas o relatos. Una prueba de esa fantasía son las amplias reseñas que responden a fuentes intrascendentes: la farándula, el deporte, los viajes o los éxitos prolongados del Sistema de Orquestas Juveniles en Viena o Kiev.

Nadie parece pensar, sin embargo, en el lector, el televidente o el oyente que espera ansioso en su hogar por un dato crudo de la realidad: quién ha muerto, quién opina o quién manifiesta. Los hogares se han vuelto cuevas sombrías porque la exterioridad no llega. Puede estar ocurriendo un cataclismo, pueden estar saqueando una tienda, pueden estar reprimiendo a unos estudiantes, y nadie se entera. La verdad no es esa, la que ya nadie refleja, sino la que quieren que yo reciba o vea. A esto nos han llevado los medios que han dejado de ser medios.

Antonio López Ortega es escritor y editor venezolano. Autor de *La sombra inmóvil* (Pretextos, 2014).

La Liga aplaza el cierre patronal

Tebas evita parar el fútbol profesional, pero presiona al **Gobierno** para que apruebe el decreto del reparto de derechos televisivos

JUAN I. IRIGOYEN, Barcelona

No habrá huelga en el fútbol. Por ahora, el balón seguirá girando. Aunque enfrentados con el Gobierno por la demora en la aprobación del real decreto que persigue la venta y reparto centralizado de los derechos de televisión, la Liga de Fútbol Profesional (LFP) decidió no convocar un paro patronal para el tercer fin de semana de abril. "Estoy muy esperanzado para que ocurra [el real decreto]", se arrancó Javier Tebas, presidente de la LFP, tras la asamblea extraordinaria celebrada en el estadio del Espanyol. Para hoy está prevista una reunión entre la LFP, la Federación y el Gobierno para desbloquear definitivamente el asunto. Fuentes pre-

sentes en la asamblea se mostraron optimistas ante esa reunión de hoy sobre la que Tebas articuló su exposición para frenar, de momento, el cierre patronal.

Tebas no tiene dudas: sin el nuevo modelo de los derechos de televisión, la Liga está condenada al fracaso. "El real decreto es clave para la supervivencia de la Liga española", insistió el presidente de la LFP, arropado por Joan Collet, el máximo mandatario del Espanyol, uno de los más reivindicativos. "El futuro del fútbol español depende de ese decreto. Si se hace el paro es por ese motivo, es importante que se sepa. Veremos si acaba de arrancar para no tomar una decisión más traumática para la Liga", añadió. Aunque considera que la situación no está "en-

Javier Tebas, ayer en Barcelona. / ALBERT GEA (REUTERS)

quistada", Tebas se mostró "sorprendido" por la paralización del decreto "cuando las cosas iban a un ritmo normal". Sin embargo, no se siente solo en la lucha y entiende que la mayoría de "ciudadanos, políticos y clubes" comparten su tesis. Miguel Cardenal, secretario de estado para el Deporte, está de su bando, según Tebas. "Es el primer defensor y tiene cla-

ro que tiene que haber este real decreto. Cardenal está tan interesado como nosotros", contó el presidente de la LFP.

Tebas asegura querer mantener el nivel competitivo de la Liga en Europa y equilibrar las balanzas: entre el Barcelona y el Real Madrid (reciben 140 millones de euros cada uno) se llevan el 35% del total de los derechos televisivos.

"El decreto es clave para mejorar el producto y conseguir un reparto más equitativo entre los clubes", explicó el mandamás de la LFP. Y auguró un futuro mejor: "No puede ser que en España haya cuatro millones de abonados y en Inglaterra, 15. Podremos elaborar estrategias y en cuatro años tener el doble de abonados".

Por otra parte, Tebas no pasó por alto el comportamiento de los futbolistas. Es ese sentido, condenó el gesto de Cristiano Ronaldo al árbitro Mateu Lahoz, en el último clásico. "Es intolerante ese gesto. Y si se hace en referencia a la afición, también", aseguró. "Que Cristiano se toque los *cataplins* merece sanción", añadió. "Si pitar el himno lo es, como realizar cánticos como *puta Barça* o *puta Catalunya* o *puta Euskadi*, esto también porque los jugadores tienen tanta o más responsabilidad. Estamos adaptándonos al sistema, en las dos últimas jornadas no hubo ninguna denuncia", concluyó Tebas.

críticatv

MÓNICA PLANAS - PERIODISTA

Cuní: a la recerca del drama

Josep Cuní començava el seu programa a 8TV una hora abans per donar més cobertura a l'accident d'avió. Mentre feia l'editorial d'arrencada ho il·lustraven repetidament amb imatges de familiars arribant a l'aeroport. Havien seleccionat els que ploraven o s'estaven eixugant les llàgrimes. Els reporters del programa enviats a diferents punts insistien a explicar que les autoritats havien blindat els familiars de les víctimes per respectar la seva intimitat, però malgrat tot, les imatges d'aquestes persones caminant afectades en arribar a l'aeroport s'anaven repetint. Cuní donava pas a un dels reporters, que era a la porta de l'escola de Llinars del Vallès: "Llinars és el centre de commoció de Catalunya", deia Cuní. Allà fins i tot havien entrevistat el responsable de l'estació de tren on s'havien acomiadat els nois. El programa insistia doblement en la declaració que especificava que el comiat havia estat molt emotiu, amb llàgrimes i abraçades. En diverses ocasions durant el programa Cuní destil·lava certa insatisfacció perquè no s'hagués facilitat encara la llista de passatgers. Per anar fent boca, però, ja havien trobat un parell de fotos de Facebook de dues

víctimes i n'especificaven el nombre de fills (i la seva edat). Una informació que colpia encara més. Fins i tot més tard, en l'entrevista que li va fer al conseller Espadaler, Cuní va insistir en la identitat d'aquestes persones, i el conseller el va aturar. "Oh, és que ho hem sabut a través de les xarxes socials", es defensava Cuní. El gràfic en pantalla amb els logotips de les empreses i la xifra de treballadors morts entre parèntesis, talment com si fossin dades econòmiques, era molt poc perti-

nent. A la taula d'experts a Cuní l'acompanyava una psicòloga a qui va interrogar per saber detalls sobre el dol i les emocions: "Tots els protocols que es fan no poden resoldre el problema del sentiment, ¿però realment el pal·lia o inicialment la persona afectada està en una altra dimensió? Pot acabar agraïnt tenir algú al costat que li digui alguna cosa de suport, ¿però no hi ha també la possibilitat o el risc d'un bloqueig emocional?" També va entrevistar un noi que havia d'haver agafat aquell avió: "¿Quan puja a un avió pensa en la possibilitat del risc?" Quan no hi ha informació l'alternativa és, per a alguns, furgar en l'emoció. "En la societat de la comunicació, en la pressa que tots vivim, saber la identitat de les víctimes es fa etern", deia Cuní a Espadaler, com si es tractés del dret a la informació. "Els familiars no han hagut d'esperar tant temps". Ai! La impaciència del periodista! Malauradament, els que ho han de saber ja ho saben. Una altra cosa és que amb la llista de noms i cognoms els mitjans de comunicació ja puguin furgar amb avidesa en xarxes socials per trobar fotos i detallar drames personals. Aquesta sí que és la societat de la comunicació i les premses que vivim.

Fernando Borderías (1944-2015)

La radio como deporte

► Con su estilo propio y voz inconfundible, contó mil exclusivas sobre el Barcelona

El periodista deportivo Fernando Borderías falleció en la madrugada del martes en Barcelona, a los 71 años, víctima de una larga enfermedad. Su empresa de toda la vida, RTVE, ha informado de la triste noticia. Nacido en 1944 en Zuera (Zaragoza), se trasladó muy joven a Barcelona, donde desarrolló su carrera, casi siem-

pre en la radio. Borderías estuvo vinculado durante cerca de cuatro décadas al periodismo deportivo en RNE. Entró a trabajar en 1970, en la filial Radio Peninsular de Barcelona, donde presentó «Los deportes». Luego pasó por Radiocadena y más tarde a RNE. Se retiró en 2007, después de recibir varios galardones, entre los que destaca el Premio a la Trayectoria Periodística que concede la Generalitat. En TVE colaboró en programas deportivos pioneros, como «Sobre el terreno».

La cadena pública resalta que Borderías destacó «por su estilo propio, su voz inconfundible y sus entrevis-

Fernando Borderías Ruescas nació en Zuera (Zaragoza) en 1944 y falleció el martes en Barcelona, a los 71 años. Trabajó toda su vida en Radio Nacional de España, emisora a la que estuvo vinculado entre 1970 y 2007. Asimismo, colaboró en algunos programas deportivos de TVE, como «Sobre el terreno». La Generalitat le concedió el Premio a la Trayectoria Periodística.

tas, siempre directas y bien documentadas». Asimismo, era conocido por ofrecer informaciones de primera mano del Barcelona y el Español, equipos de los que desveló incontables exclusivas.

F. MARÍN

A la tres

Carles Ribera cribera@elpuntavui.cat

Periodisme i tragèdia

Art te r se
s c des r d le e e t l
s col le es de pro ess
est lo t l rs de les c
t es del A r s c co s c e t e t e
e el de repro ess o l d cost r se
perso es e per ces per l
c p d l l se se st res es el
per od s e o s s est d st c do
c e t c l s t s deco c
c d r ts ssers s per
d te t r despre dre
t t A oost t est pro
c l dolor d d le o de
l ter s collect opot co tr r
cre e t rel p t e t pl c r
lo se l l del cr ter or t
co ert r lo e espect cle e re
cl or s A s l se s l t t
le p t el respectes d cl s de
est o re s t c o s s

“El periodisme
segueix l'ètica dels
valors socials”

s s reporter de pr er l
e te s se t e t s co tr d c
tor s so t press o t pel s s per or s
ots ple ts re dere le o r
se l l del ret r c d s cod s de
o tol cs e o ser e ect s s
ee co ptes de r r d pl c r los
co re l e t el st e ter o
r t t s co co d ct l pro le
t c s o s o s per od st c s
dere ere ts pro e de t l
te e les port des del pre s e

poder co te pl r r l osc
o s e s c s l e l s p s o o per
e e ple do e l storos lor c l
t r l est t c post les port des
ostress l tr d de or s
cr e pos tel dolor c r desco
ert o e se o e o s p s
se s co l s e s el se co cepte de
or l t t A est s el dr t c
o s t s l sed e t c dels
lors t solstro e co sole l
se s c d er o et l lor per
e l tres ep sod s de dr es l l s
prot o stes desco e ts tots so
le r el l st dels escr pols
l esp so e se s d s
t t del lloc e oc ple c o s
ce del dolor l lter t redor
s pt c de les d des des perso l t
des el terre r pte rell s c s
co ple o trep t el per od st

EL HOMBRE QUE FUE JUEVES

Jardiel sigue vivo

MARCOS
ORDÓÑEZ

Jardiel Poncela es para mí como de la familia: Jardiel, a secas. Mi padre frecuentaba su tertulia de los años treinta en el café Castilla de la calle Infantas y se cartearon en la posguerra: aquellas hojas orladas con los dibujos de sus obras, a cuatro tintas (roja, azul, verde y negra), a caballo entre el *exlibris* y la colección de cromos, fueron uno de los objetos sagrados, casi intocables, de mi infancia. He devorado toda su obra y sus biografías fundamentales: la de

Rafael Flórez, la de Miguel Martín, la de Evangelina Jardiel, su hija; las dos, más recientes, de su nieto, Enrique Gallud Jardiel. Todas son trabajos de mérito, pero la recientísima de Víctor Olmos, titulada *¡Haz reír, haz reír!*, como la canción de Donald O'Connor, y publicada con su esmero habitual por la editorial sevillana Renacimiento, me parece la más completa y documentada de todas.

Pensé que en las 600 páginas de esta biografía no iba a encontrar nada que no conociera: me equivocaba. Periodista histórico de la agencia Efe, Olmos ha recogido lo esencial de las semblanzas anteriores y lo dicho y escrito por Jardiel y lo ha trenzado con un rastreo minucioso en hemerotecas y archivos, que le permite aportar textos periodísticos (españoles y argentinos), críticas inéditas de sus novelas y comedias, fragmentos de informes de censura, correspondencia (procedente del legado de Rafael Flórez) y conversaciones con amigos y estudiosos de su obra. No conocía yo, por ejemplo, los pormenores del rodaje de *Angelina* (1934), la primera película en verso

filmada en Hollywood, para la que Jardiel reescribe casi por completo su comedia original y que, según Santiago Ontañón, "le da más dinero que el de todos sus libros juntos". Tampoco sabía que *Cuatro corazones con freno y marcha atrás* (1936) se estrenó con los nombres de Jardiel y Martínez Sie-

**‘¡Haz reír, haz reír!’
es la biografía más
documentada y completa
de todas las publicadas**

rra en los carteles, y que su amigo cobró derechos toda su vida pese a no haber escrito ni una línea, como generoso agradecimiento por las gestiones, a la postre infructuosas, para que Jardiel estrenara la función en Broadway. El repaso a las críticas exhumadas permite comprobar los niveles de ferocidad que soportó, y no digamos los informes de censura, donde llegan a prohi-

birle la acotación en la que describe una habitación "que atrae por igual a mujeres formales y a hombres informales".

Pero quizás lo más sugestivo de *¡Haz reír, haz reír!* es la velocidad de tren expreso (o de Ford V8) que Víctor Olmos imprime al texto. La vida de Jardiel desfila como una película que, en su primera parte, tiene el tono de una comedia sofisticada (casinos, amantes, luces y brillos), en blanco y negro art déco, y en la segunda frena poco a poco por acumulación de palos en las ruedas, por el peso de una llovizna constante, pertinaz y fatal, que le va calando el alma hasta partírsela (y a nosotros). En ambas partes se perciben las chispas de ingenio que brotan de darle incesantemente al yunque, de la convicción de que "el artista, como las cometas, solo toma altura con el viento en contra; el autor que no es artista se dirige al público existente; el autor que es realmente artista ha de hacerse con un público que no existe aún", lema que guió su vida y le condujo a la tumba pero no al olvido: biografías como esta vienen a demostrar que Jardiel sigue vivo.

RTVE busca 10 millones de ingresos extra en el mercado internacional

Presenta hoy un plan para vender series, canales y publicidad fuera de España

Á. Semprún MADRID.

Ante las dificultades para encontrar nuevas vías de financiación de España, RTVE se ha lanzado a buscar más dinero fuera. La Corporación, que en 2014 perdió 134,8 millones, tiene previsto poner en marcha una amplio plan de internacionalización con el busca lograr un mínimo de 9,6 millones euros de ingresos extra entre 2015 y 2017 y potenciar su presencia fuera de nuestras fronteras.

La hoja de ruta, que se presenta hoy en el Consejo de Administración, contempla el desarrollo de cinco líneas de negocio en Internet, radio y televisión con el que trata de "revalorizar los activos, consolidarse como proveedor de contenidos en el mercado internacional y aumentar los ingresos comerciales", tal y como aseguró José Antonio Sánchez, presidente de la radiotelevisión pública. De cara a 2015, la cadena prevé obtener unos ingresos comerciales de 41,7 millones.

La pata del plan que está más definida es la de televisión y es con la que RTVE pretende lograr, al menos, 9,6 millones en los tres próximos años: 600.000 euros en 2015, un mínimo de 3,1 millones en 2016 y, al menos, 5,9 millones de euros en 2017. Así, la Corporación quie-

re potenciar la venta de canales y programas a plataformas de pago de América Latina, Asia, África, etc; desarrollar nuevos canales en asociación con productores en España y América Latina; encriptar la señal en Europa; llevar a cabo coproducciones internacionales, firmar convenios de colaboración y, lo que es más importante, vender publicidad local en América en asociación con plataformas distribuidoras. Y es que, RTVE tiene permiso para emitir publicidad fuera de España a través del Canal Internacional.

En cuanto a la pata digital, la Corporación quiere explotar a nivel internacional las señales y contenidos de RTVE Digital así como su modelo de comercialización

134,8

MILLONES DE EUROS

RTVE busca más ingresos para poner coto a las pérdidas de 134,8 millones de 2014.

publicitaria. Por su parte, RTVE también busca vender fuera de España y a través de Internet los programas y canales radiofónicos.

"El plan de internacionalización permitirá llevar a cabo un conjunto de acciones como aumentar la cooperación con organismos e instituciones extranjeras para crear productos digitales o desarrollar nuevas líneas de negocio", explicó Sánchez ante el Senado. RTVE ha entrado en África e Indonesia.

¿Com s'explica una tragèdia? No hi ha cap manual que instrueixi sobre com relatar un terrible accident que deixa 150 famílies destrossades. La catàstrofe aèria de dimarts va tornar a posar el periodisme entre l'espasa de la informació i la paret del sensacionalisme. La sobtada desgràcia va provocar una espontània i espectacular carrera en què tots els mitjans competien per veure qui feia el desplegament més aparatós. Al principi, en la majoria dels casos, hi va haver sens dubte bona voluntat, la de la mirada que abans que escandalitzar vol ajudar els que més ho necessiten, amb telèfons d'emergència, declaracions oficials i explicacions lògiques de les

Al contraatac

Ernest Folch

Air Morbo

possibles causes de l'accident. Però a mesura que passaven les hores, a molts programes, especialment televisius, la informació va deixar pas al sensacionalisme barat i va començar una innecessària desfilaria d'imatges de familiars plorant a l'arribar a l'aeroport del Prat. N'hi va haver que fins i tot es van deixar portar pel groguisme d'ensenyar les fotos de les víctimes sense que, per descomptat, s'haguessin pres ni tan sols la molèstia de consultar-ho a les famílies.

Un bé de consum més

De fet, no és ni rellevant dictaminar quins mitjans o periodistes van traspasar la línia vermella i quins es van contenir, perquè tots hauríem pogut caure en la mateixa trampa. I és que

el problema en realitat és sistèmic, i té a veure amb el fet que el periodisme és un bé de consum més, que en dies com dimarts està obligat a omplir una quantitat desproporcionada d'hores en relació amb l'escassa informació objectiva que es té. Però era sens dubte el tema del dia i així és la implacable llei del mercat, del qual tots vivim: davant la demanda es va subministrar l'oferta necessària, com ho proven les espectaculars audiències. El que passa és que el mercat no pot ser tan lliure com es pretén i se l'ha de frenar, perquè si no correm el risc que l'única veritat sigui la nostra pròpia audiència. La terrible tragèdia de l'avió de Düsseldorf va fer aflorar la tendència al morbo dels nostres mitjans per pura necessitat de fàrciment.

Indagar en totes les possibles causes que van provocar la caiguda de l'avió és periodisme, però posar el focus en els familiars en el moment exacte de la pèrdua és explotar un dolor aliè que no afegeix res. De la mateixa manera que s'ha acabat imposant un codi deontològic per protegir els nens, hi hauria d'haver una norma per protegir el dolor dels familiars després d'una tragèdia. No tot s'hi val, i molt menys en nom de l'audiència, és a dir, dels diners. Els comptes de resultats no estan per sobre del dret a la intimitat. La notícia de Germanwings no s'hauria d'haver convertit mai en Air Morbo. Als periodistes que sempre jutgem els altres ara ens toca, amb raó, ser jutjats. Almenys, aprenem alguna cosa per a la pròxima vegada. ■

Un despido en la BBC con lecciones para la banca

Pocos medios de comunicación públicos del mundo están sometidos al mismo nivel de escrutinio que la *BBC* recibe por parte de políticos, reguladores y prensa de Reino Unido.

Cada familia británica paga cada año 145,5 libras (197 euros) a la *BBC*, método directo de financiación que permite a los ciudadanos exigir máxima calidad e independencia a ese grupo de radio, televisión e Internet.

Este modelo explica que la *BBC* despidiera ayer al presentador estrella Jeremy Clarkson, por un altercado en el que agredió a un productor de su programa, *Top Gear*. Pese a que la corporación gana 70 millones de euros anuales vendiendo *Top Gear* a televisiones de todo el mundo, Clarkson no conducirá más los coches que aparecen en la serie.

Jeremy Clarkson.

“Todos en la *BBC* deben cumplir unos estándares de decencia y respeto”, dijo Tony Hall, director general del grupo, para justificar el cese. “No puede haber reglas distintas para unos y otros en función de su rango o por consideraciones comerciales”.

Poco a poco, la banca británica va entendiendo que debe funcionar como la *BBC*. Los contribuyentes creen que tienen derecho a exigir la misma “decencia y respeto” a los banqueros que a Clarkson, desde que varias entidades fueron rescatadas con dinero público en 2008.

RBS y Lloyds captaron el mensaje tras ser nacionalizadas. Barclays lo hizo suyo en 2012, cuando echó a Bob Diamond tras el escándalo del *Libor*. Ahora le toca a HSBC, implicado en casos de lavado de dinero y fraude fiscal. Stuart Gulliver, su consejero delegado, se quejó el mes pasado de que “se pide un mejor comportamiento a los banqueros que a la iglesia, los militares o los funcionarios”. Gulliver deberá acostumbrarse a ello, si no quiere acabar como Clarkson.

TVE prescindeix de la seva corresponsal al Pròxim Orient

À.G.
BARCELONA

La periodista Yolanda Álvarez va anunciar ahir a Twitter que la direcció dels serveis informatius de TVE no li ha renovat el contracte com a corresponsal de la cadena pública al Pròxim Orient i l'Orient Mitjà. "Gràcies als que defenseu el #periodisme", escrivia a la xarxa. La periodista, que ha narrat per a la televisió pública el conflicte de Gaza, va ser acusada l'estiu passat per l'ambaixada d'Israel de posicionar-se al costat del grup islamista Hamàs. Concretament, de ser "corretja de transmissió de Hamàs".

Aquest no és l'únic canvi fet pel canal. La corresponsal al Marroc, Gemma García, també ha sigut rellevada (per Erika Reija). Un altre canvi imminent afecta Lisboa, on Iñigo Herrera substituirà Sandra Urdín. D'altra banda, José Ramón Patterson es desplaçarà a Brussel·les (d'on marxarà Alvaro López de Goicoechea). Vicenç Sanclemente s'encarregarà de Mèxic (ja hi va ser entre el 1995 i el 1997) i Nuria Ramos assumirà Bogotá. Els canvis es faran efectius entre el juny i el juliol.

Malestar a Sant Cugat

D'altra banda, CCOO al centre territorial català de TVE va emetre un comunicat en què lamentava que la direcció decidís suprimir dimarts l'emissió de *L'informatiu* que la cadena emet a les 13.55 h. Segons explicaven, la decisió va arribar quan faltaven només cinc minuts per començar. La direcció va eliminar la desconnexió catalana i va oferir el programa especial que s'estava elaborant a Madrid, tot i que l'epicentre de la notícia era a Barcelona. —

Yolanda Álvarez, corresponsal a Gaza de TVE. RTVE

OBITUARIS

Un gran de la ràdio

MARIANO DE
LA BANDA (1939-2015)

Periodista
radiofònic

ANTONIO COUTO-JUANA BIARNES

El periodista Mariano de la Banda va morir dissabte a Madrid a 76 anys. Vinculat al món de la ràdio des del 1959 fins al 1993, malgrat que tenia formació d'enginyer industrial va començar la seva etapa a Ràdio Nacional d'Espanya, però després d'un any en aquesta emissora va passar a Radio Madrid, casa on va estar fins al seu comiat.

L'humorista gràfic Antonio Fraguas, *Forges*, afirma que De la Banda va ser una de les persones "més importants" de la ràdio espanyola. Destaquen programes de ràdio Madrid com *El despertador*, *El club de la tarde* o *Cuchi Cuchi y yo*, un espai de música que va presentar amb la seva filla, Belén de la Banda.

Per l'alcaldeessa d'Aranjuez, la localitat on va néixer, la mort del locutor és per a la seva localitat "una pèrdua irrecuperable", i va assenyalar que "sempre va estar orgullós dels seus orígens".

Sota la direcció de Tomás Martín Blanco a la Cadena Ser, De la Banda va ser nomenat cap de programes, premsa i promoció de la cadena radiofònica. I és en aquesta època quan crea i produeix amb el periodista Iñaki Gabilondo la programació en cadena de la Ser amb formats que han arribat als nostres dies, com *Hoy por hoy*.

"També era un filòleg aficionat", ha destacat Forges fent referència a la passió del seu amic pel món del llenguatge i els seus errors. D'aquesta afició van néixer els llibres *Escarfuços y palabros*, il·lustrat pel mateix Forges, i *Palabros de honor*, amb vinyetes de José Luis Agreda.

Però, "sobretot", com apunta l'humorista Forges, De la Banda era un aficionat a les retransmissions esportives perquè era "on més *escarfuços* es podien dir".

Va ser guardonat amb el premi Ondas el 1974 al millor locutor, i amb l'Antena d'Or el 1986, en la seva etapa de Radio Madrid. / Efe

PÚBLICA RELEVO

TVE 'MUEVE' SEIS PLAZAS, DOS RECIÉN PREMIADAS

Cambios en las corresponsalías de Bruselas, Jerusalén, Lisboa, Rabat, México y Bogotá

EDUARDO FERNÁNDEZ /
DAVID SANZ EZQUERRO MADRID

Seis corresponsales de TVE no han sido renovados en sus puestos. Ayer, los cambios agitaron Bruselas, Jerusalén, Lisboa, Rabat, México y Bogotá.

Yolanda Álvarez fue la primera en dar el aviso, vía Twitter. Su contrato como reportera en Oriente Medio no se prolongaba. La periodista fue criticada el pasado verano por la embajada en España de Israel, que entendía que Álvarez ejercía de «correa de transmisión» de Hamás. Este mismo año, el Premio Libertad de Expresión de los periodistas valencianos había reconocido su trabajo. La sustituye Óscar Mijallo, que vuelve a una plaza que ya ocupó de 2007 a 2010.

Tal y como avanzó ELMUNDO.es, José Ramón Patterson se desplazará a Bruselas en sustitución de Álvaro López de Goicoechea, que regresa al País Vasco. Este mismo mes, el reconocido periodista ha ganado el Premio de Periodismo Europeo Salvador de Madariaga.

Gemma García también saldrá de Marruecos –ya pasó antes por Roma y Nueva York–. La periodista fue subdirectora en Informativos de TVE cuando Fran Llorente estaba al mando de los Telediarios. Cubrió la información en Roma y Nueva York antes de recalar en Rabat. Erika Reija la releva en la capital marroquí.

Otro de los cambios afecta a Sandra Urdín, en Lisboa. Iñigo Herraiz, actualmente en la sección de Internacional –como Reija– y ex editor de *La 2 Noticias*, asume esa corresponsalía, como adelantó la semana pasada ELMUNDO.es.

Además, Vicenç Sanclemente vuelve a México, corresponsalía que ya ocupó de 1995 a 1997 y que a día de hoy estaba en manos de Sagrario García-Mascaraque. Asimismo, Nuria Ramos es la nueva corresponsal en Bogotá, una plaza que deja libre Mijallo al regresar a Jerusalén.

En marzo finaliza el plazo para que TVE comunique a sus corresponsales si renuevan, tres meses antes del vencimiento de contratos en julio.

CIERRE PATRONAL

La 'huelga' puede esperar

ANDRÉS CORPAS BARCELONA

No se detendrá, por ahora, el fútbol. Por ahora, porque la Liga de Fútbol Profesional da «10 o 15 días a lo más» para que el Gobierno central emita el decreto ley que permita negociar conjuntamente a todos los clubes de Primera y Segunda División la venta y reparto de los derechos televisivos. Se descarta, de momento,

una huelga que, hasta la reunión extraordinaria de los miembros de la LFP, parecía un hecho para el tercer fin de semana de abril.

«Estamos esperanzados y vamos a ver las situaciones que se producen para pensar qué decisiones tomamos. Trabajamos en la línea de que va a salir. Aunque veremos si acaba de arrancar para no tomar

una decisión más traumática para la LFP», indicó Javier Tebas.

Además, lamentó cánticos y gestos que calificó como «intolerables». Entre ellos, el gesto de Cristiano al colegiado Mateu Lahoz en el clásico. «Cuando se toca los *cataplins*, debe ser objeto de sanción. Si es un gesto al público, también. Puede incitar y es intolerable», señaló.

Carlos Fernández,
nuevo presidente
de **Grupo Planeta**
De Agostini P7

Carlos Fernández presidirá Grupo Planeta De Agostini

J.O.Barcelona

El conglomerado editorial y de medios de comunicación Planeta continúa reajustando sus piezas después del fallecimiento de José Manuel Lara Bosch, presidente del grupo, el pasado 31 de enero.

Tras nombrar nuevo presidente de Planeta, a mediados de febrero, a José Creuheras –que desde finales de ese mismo está también al frente de Atresmedia–, ahora le ha llegado el turno a Grupo Planeta De Agostini.

Se trata del holding partici-

Fernández ocupa la vicepresidencia ejecutiva del grupo tras el fallecimiento de José Manuel Lara

pado al 50% por Planeta y por la compañía italiana De Agostini, que agrupa, entre otras, sus actividades en el área de coleccionables y en el negocio audiovisual; en este último sector destaca, precisamente, Atresmedia, donde controlan conjuntamente el 41,7%.

La presidencia de Grupo

Sede de Grupo Planeta, en la Diagonal de Barcelona.

Planeta De Agostini la ocupaba hasta ahora Labogar, una sociedad de la familia Lara. El nuevo presidente del holding es Carlos Fernández Sanchiz (Barcelona, 1958), que fue nombrado vicepresidente de todo el grupo tras el fallecimiento de Lara y que, en la nueva etapa, está considerado

el número dos de Planeta.

Además de Atresmedia, de Grupo Planeta De Agostini cuelgan compañías como DeAPlaneta, Planeta Junior o la Escuela de Administración de Empresas (EAE). La gestión de este holding recae en el grupo propiedad de la familia Lara.

El periodista Joan Tapia llama al diálogo Mas-Rajoy

DAVID F. GUERRERO, **Barcelona**

“La solución es negociar. Es difícil, pero me niego a creer que Mariano Rajoy y Artur Mas no se puedan entender, cuando lo hicieron Suárez y Tarradellas”. Joan Tapia, ex director de *La Vanguardia* y miembro del consejo editorial de *El Periódico*, dejó claro su diagnóstico del proceso catalán, durante la presentación, en la sede del Círculo de Economía, de su libro *¿España sin Cataluña? / Catalunya sense Espanya?* esta tarde. En su opinión, tras el 9-N, no hay una mayoría favorable a la independencia, el Gobierno y las instituciones europeas son reacios a la creación de un Estado catalán y se impone hablar.

La obra es un “dietario” que contiene las reflexiones del veterano periodista sobre el proceso catalán, del 11 de setiembre al 9-N. Todas ellas escritas al anochecer, revisando los acontecimientos del día. Tapia habló del libro acompañado de Lluís Bassets, director adjunto de EL PAÍS, y los directores de *La Vanguardia*, *El Periódico* y ARA, Màrius Carol, Enric Hernández y Carles Capdevila respectivamente. Antón Costas, presidente del Círculo de Economía, moderó el acto.

Herrera confirma que deixa Onda Cero sense explicar per què

Carlos Herrera va confirmar durant l'emissió del seu programa, *Herrera en la onda*, que abandonarà Onda Cero aviat. "Ha sigut bonic mentre ha durat", va dir en directe. Un col·laborador li va preguntar per les informacions publicades sobre la seva sortida de l'emissora i el presen-

tador el va emplaçar a esperar fins demà, divendres, per tenir una resposta completa. "Ha sigut bonic mentre ha durat, però cal dir més coses, totes d'agraïment, perquè si no seria incomplet. Cal respondre al que s'està publicant, que en alguns casos són fantasies animades", va indicar.

TVE acomiada Yolanda Álvarez, la corresponsal al Pròxim Orient

DdG | GIRONA

■ La periodista Yolanda Álvarez ha estat destituïda com a corresponsal de Televisió Espanyola per al Pròxim i Mitjà Orient. Ella mateixa ho va anunciar ahir a través de Twitter. «La Direcció d'Informatius de TVE m'ha comunicat que no renova el meu contracte com a corresponsal. Gràcies als que defenseu el #periodigne» va escriure Álvarez a la citada xarxa social. La destitució d'Álvarez com a corresponsal a Gaza arriba després que l'estiu passat l'ambaixada d'Israel l'acusés de ser simpatitzant de Hamàs, i la direcció de TVE la rellevés durant un temps del seu lloc.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/03/15	Sobre els problemes dels pilots i el respecte a les víctimes del vol 4U9525 a Düsseldorf / El Periódico de Catalunya	34	3
26/03/15	L'acte amb Juli Gendrau per fer balanç de legislatura s'ajorna / NacioBergueda.cat	37	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/03/15	Un mort aquí, 100 allá / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	39	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Sobre els problemes dels pilots i el respecte a les víctimes del vol 4U9525 a Düsseldorf

Jueves, 26 de marzo de 2015

Dijous, 26 de març del 2015 - 08.17 h El misteri sobre per què es va estavellar l'Airbus de Germanwings dimarts als Alps francesos i el dol i la commoció col·lectius per la tragèdia del vol 4U9525 de Barcelona a Düsseldorf en què van perdre la vida les 150 persones que anaven a bord mantenen l'atenció de les primeres edicions dels diaris de Madrid i Barcelona d'avui. Un quiosc que es va confeccionar abans que se sabés que 'The New York Times' avançava en primícia que un dels pilots va bloquejar la porta de la cabina de control abans de l'accident i que l'altre, que es trobava a fora, no hi va poder entrar malgrat cridar i d'intentar esbotzar la porta, segons una font de la investigació. Una primera edició en què 'El Mundo' publica la relació no oficial dels 144 passatgers, el manifest d'embarcament del vol 4U9525 que a mitjanit va avançar la web mexicana aztecanoticias.com. Les dues primícies arribades des dels Estats Units i Mèxic aporten més del que ofereix el quiosc espanyol i europeu d'avui, almenys en les seves primeres edicions. El primer ajudaria a aclarir les causes de l'accident i per què els pilots de l'A320 no van donar l'alarma mentre l'avió es precipitava a terra. La segona trenca els protocols d'actuació de les companyies aèries de no donar la relació de víctimes fins que no tinguin el consentiment dels afectats. **EL DOLOR DE LA VÍCTIMA** I això últim lliga més amb la polèmica/debat que comença a aparèixer a la premsa barcelonina sobre la conveniència de no explotar el dolor de les víctimes. Fet que suposa observar el Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya en el seu apartat 9: "Respectar el dret de les persones a la seva pròpia intimitat i imatge, especialment en situacions de vulnerabilitat i malaltia i en casos o esdeveniments que generin situacions d'aflicció o dolor, evitant la intromissió gratuïta i les especulacions innecessàries sobre els seus sentiments i circumstàncies, especialment quan les persones afectades ho explicitin". D'això va l'article de Xavier Folch ("Air Morbo") a EL PERIÓDICO, així com els d'Antoni Bassas ("Càstig creixent a l'obvietat i la morbositat") i Àlex Gutiérrez ("Crítiques per mostrar imatges familiars de morts") a l'Ara i el de Carles Ribera ("Periodisme i tragèdia") a 'El Punt Avui'. No tots diuen precisament el mateix; i fins i tot hi ha qui qüestiona, per estètica, les fotos de les restes escampades a les muntanyes del municipi alpí de Barcelonnette. O sigui, que la polèmica està servida. **SER VÍCTIMA A ESPANYA** Completeu això amb la carta que Curra Ripollés, familiar d'una de les víctimes militars espanyoles del Iak-42, dirigeix als afectats per la tragèdia del vol 4U9525. I afegiu-hi que els afectats per les catàstrofes del Iak-42, de l'Spanair de Barajas, del metro de València, de l'Alvia de Madrid a Santiago, del Madrid Arena de Halloween estan condemnats a la penalitat de tràmits gairebé eterns per ser rescabats per la justícia i les companyies asseguradores, i se senten desamparades pels governants de torn d'aquest regne d'Espanya. O la falta de diligència per portar a la pràctica de forma eficient les resolucions tècniques de les comissions oficials d'investigació. Totes aquestes qüestions, per cert, van ser plantejades ahir a 'Las

mañanas de Cuatro'. De la prensa de la capital del regne crida l'atenció que les portades de 'La Razón' i 'Abc' mostrin Merkel, Hollande i Rajoy de cara, igual que 'El Mundo' els retrata d'esquena; 'La Vanguardia' els concedeix una foto minúscula. Tant 'La Razón' com 'El País' aplaudeixen editorialment que l'autoritat policial i judicial persegueixi l'insult emparat en l'anonimat de les xarxes socials a les víctimes per ser catalanes.

REQUISA DE DADES A ANDORRA De la resta de temes crida l'atenció una primícia d'El Mundo'. Títol: "La Udef [la brigada policial d'assumptes tèrbols del ministre Fernández Díaz] requisa a Andorra les dades de Banco Madrid els anys 2010 a 2014". El text precisa que Banco Madrid no tenia les dades dels seus clients dels últims cinc anys als servidors informàtics de l'entitat, que la Fiscalia Anticorrupció va enviar la Udef a Andorra i que les autoritats del principat han col·laborat facilitant-los l'accés a les tripes de l'entitat mare, BPA. "La Policia creu tenir ja --diu un destacat-- totes les dades de la clientela del banc, inclosos els Pujol". 'La Razón' i 'El Mundo' també destaca que el jutge Santiago Pedraz ha rebutjat la petició fiscal que reclamava embargar la comissió de quatre milions d'euros que va correspondre a Oleguer Pujol Ferrusola per la venda de l'edifici madrileny de Gran Vía 32 a Amancio Ortega.

CLIENTELISME POLÍTIC ANDALÚS Afegiu-hi que tota la premsa madrilenya recull (El País) i destaca (El Mundo, Abc, La Razón) que la jutge Mercedes Alaya atribueix a la Junta d'Andalusia "una xarxa de clientelisme polític" pels abusos milionaris pels cursos de formació fraudulents que administrava la Conselleria d'Ocupació, així com que Isabel Sabalette, exdelegada d'Ocupació de la Junta a Jaén, causa baixa al PSOE després d'haver sigut denunciada per pressionar els funcionaris perquè fessin campanya pel seu partit en les eleccions del 2012.

LA XIULADA, AL CAMP NOU Finalment, ningú té a la capital res a objectar al fet que el Reial Madrid de Florentino Pérez s'hagi negat a deixar el Santiago Bernabéu per al final de Copa entre el Barça i l'Athletic. 'El País' es pronuncia editorialment sobre el tema. Titular: "Futbol és futbol. Athletic i Barça haurien de demanar respecte per a l'himne i el Rei; el desallotjament seria un despropòsit". Últim paràgraf: "No hi ha solucions ràpides per conjurar la intoxicació política de la final de Copa i la resposta emocional d'alguns. Les més raonables requereixen paciència i seny. Una de les més significatives seria que els clubs demanessin oficialment a les seves aficions un escrupolós respecte a l'himne nacional i a la figura de Felip VI. I, per evitar episodis bufs com els del 2013 i el 2015 --aquest any la final es jugarà al Camp Nou, cosa que trenca un dels encants del partit, la neutralitat--, la Federació hauria de designar, juntament amb el calendari de Lliga, la ciutat i l'estadi on es jugarà la final. Reforçaria el seu paper com a àrbitre futbolístic i atenuaria el risc de negatives a allotjar el partit, ja siguin arbitràries o fundades. Ningú entén que encara no s'hagi adoptat aquesta manera d'actuar". És clar que 'La Razón' en això avui és imbatible. Crida de portada: "La federació escalfa la Copa del Rei i elegeix el Camp Nou per a la final". Títol interior a tota castanya: "La xiulada, al Camp Nou". L'editorialet, titulat "Decisió imprudent sobre la final de Copa", fa així: "La Junta Directiva de la FEF va decidir per 26 vots contra 18 que el Camp Nou sigui la seu de la final de la Copa del Rei entre el Barcelona i l'Athletic Club de Bilbao del 30 de maig. El camp del Barça es va imposar al bilbaí de San Mamés, que era l'altra gran opció. La designació de l'estadi culer no sembla l'opció que pugui afavorir el necessari clima de respecte al Rei i a l'himne nacional. Es tracta d'una aposta de la qual esperem que no s'hagin de penedir els seus responsables".

TITULARS

DE PORTADA El País : "França descarta que l'avió patís una explosió en vol"; "Els Alps acullen el dol dels familiars"; "Un testimoni directe revela els secrets de la cèl·lula gihadista ceutina"; "Ciutadans rep 1.000 afiliats des de les eleccions d'Andalusia"; "Els partits greixen la seva política de pactes davant un difícil any electoral". El Mundo : "Tot va passar en un minut. L'A320 va quedar incomunicat a les 10.31"; "La Junta va utilitzar els fons de formació per al clientelisme". La jutge Alaya afirma que la Conselleria d'Ocupació donava ordres perquè no es controlés els diners"; "Pedraz rebutja l'embargament que reclama el fiscal per a Oleguer Pujol"; "La Udef requisa a Andorra les dades de Banco Madrid dels anys 2010 a 2014". Abc : "Unió europea davant el dolor. Rajoy, Hollande i Merkel faran 'tot el possible' per identificar les 150 víctimes de l'Airbus 320 i 'entendre el que h

L'acte amb Juli Gendrau per fer balanç de legislatura s'ajorna

Jueves, 26 de marzo de 2015

L'actual alcalde de Berga, Juli Gendrau Foto: Pere Gendrau L'acte de la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya per passar comptes amb l'alcalde de Berga, Juli Gendrau , s'ha ajornat fins dilluns 30 de març a les 20.00 hores, a causa dels tres dies de dol que s'han convocat per l'accident d'avió que ha tingut lloc aquest dimarts als Alps francesos. Una decisió, han manifestat, que ha pres el batlle conjuntament amb el Col·legi i que representa una mostra de solidaritat envers les víctimes del sinistre. Finalment, doncs, el l'alcalde respondrà a les preguntes dels mitjans de comunicació, entre els quals NacióBerguedà , el proper dilluns al Pavelló de Suècia. Pel que fa als periodistes participants, li efectuaran dues preguntes cadascú, i la ciutadania que ho desitgi també podrà fer arribar les seves qüestions prèviament als mitjans o bé a través del correu de la Delegació del Col·legi, catalunyacentral@periodistes.org. En el cas de NacióBerguedà, es poden enviar a redaccio@naciobergueda.cat .

Reconeix capacitat docent a entitats blaveres | Permet retirar subvencions a entitats que hi "atemptin" La LEED Platinum és la màxima certificació ambiental a nivell internacional i avala que tant la construcció com el funcionament són respectuosos amb el medi i el territori

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Un mort aquí, 100 dallà

Jueves, 26 de marzo de 2015

Fa uns dies, després de molt de silenci des del seu alliberament, Marc Marginedas satrevia a explicar com van ser els sis mesos que va estar segrestat a Síria a mans dels jihadistes, en una entrevista a El matí de Catalunya Ràdio. Parlava de les condicions en les quals va viure durant el seu captiveri, del suport institucional que van rebre la seva família i la dels altres dos periodistes espanyols que també van ser segrestats i de la relació que van mantenir amb els companys americans que van ser assassinats. La mateixa setmana, una vintena de persones, la majoria dels quals turistes estrangers, morien a Tunísia en latemptat terrorista del Museu del Bardo. En explicar els fets, els mitjans catalans (i espanyols) posaven èmfasi en la mort duna parella de jubilats de Barcelona i destacaven el testimoni de l'alcalde de Vallmoll que havia sobreviscut a la matança i el cas duna parella valenciana que va estar amagada 24 hores en una cambra de neteja del museu. Mentre els periodistes crivellaven a preguntes qualsevol testimoni que parlés la nostra llengua, aquest observatori es preguntava què hauria passat si els morts no haguessin estat turistes? Doncs, probablement, ben poca cosa. Matreveixo a imaginar que la notícia hauria arribat a la redacció sense fer massa soroll, ningú hauria preguntat la quantitat exacta de morts, a cap editor se li hauria acudit fer-la passar per davant de l'actualitat política del dia, i ni molt menys hauria obert un informatiu. La notícia hauria passat més aviat de puntetes per les pàgines dels diaris i les escaletes dels informatius. No n'hauríem fet cap especial, ni hauríem parlat tant de la vida personal de les víctimes, ni tampoc dels supervivents. I la vida dels periodistes daquests mitjans, com també la dels espectadors i els lectors, continuaria un dia més sotmesa a la seva plàcida rutina. La vida, però, ens posa a prova contínuament i quan hem abaixat suficient la guàrdia per pensar que res daixò ens pot passar a nosaltres, ens aplica una injecció de realitat letal. La tragèdia de lavió que volava entre Barcelona i Düsseldorf dimarts passat, nés una. La notícia de l'accident ens ha corprès un per un i ens dol només de pensar que podríem ser nosaltres -o bé algun dels nostres familiars o amics- una de les persones que viatjava en aquell avió. I, així les coses, les redaccions corren a desplaçar-se a la zona dimpossible accés on va tenir lloc l'accident i miren de captar el més a prop possible el desconsol dels familiars i amics de les víctimes (un tema que, per cert, donaria per una altra reflexió ben profundament crítica). Tothom vol ser allà, vol explicar l'última hora, saber fins al més mínim detall de la situació. Però, de nou, quina hauria estat la cobertura, la implicació, la difusió, en definitiva, l'interès, per un accident on els morts no haguessin estat majoritàriament alemanys i espanyols sinó subsaharians o sirians, per exemple? Tot periodista que hagi passat per la facultat (o que, en el seu defecte, hagi après lofici en la redacció de qualsevol mitjà) recordarà que algun dia un professor o un col·lega més veterà li havia dit alguna cosa així com: un mort aquí són 100 dallà, tot resant que el criteri de proximitat és un dels que converteix un fet en noticable. Ens han explicat que, perquè una mort, un assassinat, un accident o un segrest siguin destacables, el lector o lespectador els

ha de sentir propers. Nosaltres ens ho hem empassat i ho hem complert sense dubtar-ne, i, així, cada dia ignorem centenars de notícies que, en canvi, protagonitzen titulars en altres punts del planeta. Està clar que si els morts de Tunis haguessin sigut turistes locals, la notícia no hauria ocupat la meitat del temps que hi hem dedicat; ja no recordaríem els noms dels periodistes segrestats a Síria, si no fos perquè van néixer a pocs quilòmetres de casa nostra; i molt probablement seríem incapaços d'identificar la quantitat exacta de víctimes si l'accident aeri hagués sigut en un vol intern al Pakistan. Fins ara hem caigut en el parany de considerar noticiable només allò que és local, pròxim, semblant a nosaltres; perquè creiem que així l'espectador o el lector simplifica més en els fets, hi empatitza millor. Però em sembla que donar o restar importància al que passa al món segons qui nés el protagonista és una greu contradicció per conjunt de societats que, diuen, volen viure interconnectades en un espai comú, fruit de la mare globalització. Si bé és cert que la història de Marc Marginedas ens acosta la cruesa d'una guerra que no ens semblava la nostra, o la crònica de com va aconseguir sobreviure a l'atemptat de Tunis l'alcalde de Vallmoll ens recorda que tots correm el perill d'un atac terrorista, aquests testimonis són la punta d'un iceberg que manté submergits tots aquells segrestos i atemptats que ignorem. Com clamava aquell vídeo de LONG Save the children, que no estigui passant aquí, no significa que no estigui passant. En un món global com el lloc on diem voler viure potser és hora de replantejar amb quins criteris de noticiabilitat treballem els periodistes, perquè daixò i de nosaltres depèn explicar el món amb més o menys encert.